

[Justitsministeren.]

sen af raketter, der kan forveksles med skibenes nødsignaler, ligesom vi tilstræber at få samlet alle de spredte bestemmelser om fyrværkeri i en samlet bekendtgørelse. Jeg vil gå ud fra, at den endelige stillingtagen til hele problemkredsen vil foreligge om et par måneder.

Qvist Hansen: Jeg vil gerne indrømme, at den tak, jeg vil rette til den højtærede justitsminister, er en tak med visse modifikationer. Jeg forstod det sådan, at man under den undersøgelse, der er blevet foretaget, har fået at vide gennem indberetninger, at der ikke var sket skader i større omfang. Nu stod jeg her på denne talerstol og nævnte en hel del overskrifter fra aviserne, hvoraf det fremgik, at der var sket skader ved fyrværkeri. Det kunne for mig lyde, som om man først synes, at skadernes omfang er stort nok, når omtrent en hel bydel er brændt af. Jeg synes, at de høreskader, man allerede har fået konstateret, og som giver hospitaler og læger et stort ekstraarbejde, i hvert fald skulle være et varsko om nu at tage fat på den sag.

Jeg ved godt, at den højtærede justitsminister mener, at det vil være meget vanskeligt for politiet at begrænse dette skyderi, selv om man har et direkte forbud derimod, men jeg vil gerne slutte med at sige, at selv om der er adskillige, jeg godt kunne tænke mig at lægge en ordentlig bombe under, lader jeg være, fordi jeg ved, der er forbud.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg håber ikke, at det ærede medlems modificerede tak til mig indebar, at det var mig, han tænkte på med den bombe, han øjensynlig har i behold.

Jeg bestrider ikke rigtigheden af de citater, det ærede medlem bragte fra dele af dagspressen, men i hvor høj grad er disse ulykker fremkaldt af hjemmelavet fyrværkeri, hjemmelavede bomber? Vi erkender alle, at dette fyrværkeri, som dog formentlig det sidste år har vist nogen nedgang, medfører betydelige ulemper for mange borgere. Det medfører i adskillige tilfælde også ulykker, herunder høreskader, men at gennemføre et forbud er ikke så ligetil, idet det også måtte indebære, at vi

effektivt kunne hindre en hjemmeproduktion.

Men som sagt, problemet er taget op, og hvis det ærede medlem er utilfreds med det resultat, vi når til i løbet af et par måneder, som jeg antydede det, har det ærede medlem sin grundlovsmæssige ret til at vende tilbage til problemet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ninn-Hansen* til landbrugsministeren:

„Vil ministeren følge ombudsmandens henstilling om at fastlægge anvendelsen af de såkaldte „Sverigespenge“, og vil ministeren herigennem sikre, at disse midler ikke anvendes på en i forhold til det private erhvervsliv diskriminerende måde?“

Ninn-Hansen: De 3 store erhvervsorganisationer Provinshandelskammeret, Industrirådet og Grosserer-Societetets Komité indgav den 9. august 1962 en klage til ombudsmanden over fordelingen af det beløb på 10 mill. sv. kr., der var blevet overført til Danmark i henhold til overenskomsten med Sverige angående samhandelen med landbrugsvarer inden for Den europæiske Frihandelssammenslutning. Klagen vedrørte især et udlån af disse såkaldte Sverigespenge til Dansk Landbrugs Andels-Maskinindkøb, der havde fået stillet 5 mill. d. kr. af refusionsmidlerne til rådighed som et driftslån på ekstraordinært gode betingelser.

Inden erhvervsorganisationerne indgav klagen til ombudsmanden, var der sket flere henvendelser til landbrugsministeren, der hver gang afviste at tage sagen op med henvisning til, at der ikke for ministeren var hjemmel til at fastsætte betingelser for anvendelsen af Sverigespengene. Efter ministerens opfattelse var landbrugsorganisationerne suveræne med hensyn til anvendelsen af midlerne, når de blot ikke anvendtes på en måde, der var i strid med aftalen med Sverige.

Den højtærede landbrugsminister har også — det fremgår af ombudsmandens erklæring af 12. februar i år — fastholdt denne opfattelse over for ombudsmanden, men har ikke fået medhold hos ombudsmanden. Denne